

SLOVENSKI NAROD.

izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnishvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Srbija in „Länderbank“.

Na Dunaji izhajajoča „Sonn- und Montagszeitung“ priobčila je pod navedenim naslovom članek, ki pristno osvetljuje odnošaje mej bivšo Garašaninovo vlado in „avstrijsko Länderbank“, katera pa pridevka „avstrijska“ že nekaj časa več vredna ni, ker je sedaj faktično že podružnica Berolinskega Bleichröder-ja. Rečeni članek vzbudil je pozornost v mnogih krogih, Belgrajski „Odjek“ pa piše o tem članku tako:

„Mnogo je resničnega in dobro pogojenega v tem članku. Mi navadno neso vajeni, da bi v časopisih Dunajskih čitali take članke o Srbiji in Länderbanki, mislimo torej, da bode za naše čitatele zanimivo in ukovito, ako jim v prevodu priobčimo ta članek, izpustivši samo nekatera mesta, ki se ne tičejo stvari same. Članek slóve:

„Nihče se v tem ne vara, da je vsled sprejembe ministerstva v Srbiji avstroogerski upliv v Srbiji zadel hud udarec. A značujoče je za časnikarsko presojanje, katero je novi kabinet tukaj in drugod izzval, da se vedno poudarja v nove srbske vlade programu le ono mesto, katero govori o dobrih odnošajih z vsemi vlastmi, da se pa skrbno izogiblje spominjati se besede šefa nove vlade: da hoče Srbijo osvoboditi avstrijskega kapitala. V stvari samej pak je to najglavnejši del programa, to nam uprav riše novi položaj v Srbiji.

Od tistega časa, ko nam je Berolinska pogodba dala mandat za okupacijo Bosne in Hercegovine, čitale so se v vseh naših poluradnih in uradnih glasilih skupnega ministerstva zdaj zvonke, zdaj zopet jako krotke fraze o „mirnih prisvojitvah“ na vzhodu. Da se izvrše te mirne prisvojitve, napravi se v Srbiji naprednjaško ministerstvo, katero je „Länderbank“ vzdržavala. In potem je šla stvar sama ob sebi. Takozvana napredna stranka pripomagal je pri tem, ne da bi pri tej pomnoženej delavnosti ne palo kaj v njene žepe.

Mi smo že imeli svoje „mirne prisvojitve“ in naš zaveznik bila je — Länderbank. Imeli smo več razlogov, da kultiviramo Srbijo, a kakor znano, prvi pogoj današnji kulturni državi je velik državni dolg.

Nič ni bilo lažje, nego ljudem pri vladi srbski hitro razložiti to glavno pravilo modrosti; in mi smo si tako osvajali kos za kosom, korak za korakom. Srbija postala je dobro (gut) Länderbanke. Zlat dež plusnil je po Srbiji in gospodje ministri neso imeli za nič družega skrbeti, nego da take malenkosti, kakor so dohodki monopola na sol in tabačnega monopola, zastavijo Länderbanki, da jej izroče gradnjo železnice in zalaganje srbske vojske pod pogoji, ki se že v najbolj razvitih zahodnih državah ne zmatrajo dostojnimi.

Recimo iskreno; kar je „Länderbank“ v Srbiji storila in kar smo jej dopuščali, da je storila, to ni bilo nikako „mirno prisvojevanje“, marveč počasno, a gotovo izsesavanje; to ni bilo jačenje avstrijskega upliva, nego odvajanje vseh naravnih ekonomičnih pritokov dežele. „Länderbank“ ni zmatrala Srbije za našo (avstrijsko) zaveznico, katere politični in gmotni razvoj moramo pospeševati, temveč le za predmet izsesavanja (eksploitriranja); a posledice te sisteme so se jako hitro in strahovito jasno pokazale. „Gmotno osvobojenje od Avstrije“ — to je gaslo, s katerim nova vlada na oder stopa.

Da je Avstrija, namesto da si pridobi hvaležnosti in simpatije naroda srbskega, zadela v Srbiji na vedno jačji odpor in odtujenje, to je zasluga Länderbanke umnih poslovodij, kateri so jako drzovito delali „osvajanja“ za sebe.

Kakor naprednjaki iz tega lahko vidijo, neso tega pisali niti radikalci, niti liberalci, ampak pravi in čisti Avstrijci — njihovi prijatelji!

Tako „Sonn- und Montagszeitung!“ Pristno ilustracijo tem vrsticam pa daje izvestje finančne komisije, katero je sestavil novi ministerski predsednik, Ristić, da pregleda knjige in blagajnice, do loči skupno vsoto državnega dolga in obrestnih bremen. Ta komisija svojega dela še ni dovršila, a kolikor je doslej gotovega, bilo je prejšnje vlade gospodarstvo uprav grozno.

Srbija ima 278 milijonov rednih dolgov, to je takih, ki so se po sklepu skupščine vzeli na posodo. Razen teh še 11 milijonov izrednih dolgov, takih namreč, ki so nastali po srbsko-bolgarski vojni, katerih skupščina ni dovolila, katere dolgove je vlada sama napravila, izdajajoč takozvane „bons“. S takimi

„bons“ plačevali so se zalagatelji, na take „bons“ jemal se je denar na posodo.

Seštejemo li redne in izredne dolgove, vidimo, da ima Srbija 289 milijonov frankov državnega dolga. A glavno vprašanje, s katerim se trudi gore omenjena komisija, je v tem, koliko je Srbija tega denarja v resnici dobila. In tu se kaže rezultat, ki je uprav v nebo kričeč. Od vseh 289 milijonov prišlo je v srbske blagajnice samo 190 milijonov, vse drugo je odpalo za mešetarino, posredovanje i. t. d. Ta razlika v znesku 99 milijonov bila je pravi žrebelj za Garašaninovo krsto in mislimo, da po teh podatkih pošten človek ne more več zagovarjati „grobokopa Srbije“.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 14. julija.

Naučno ministerstvo je opozorilo šolska oblastva, da se po zakonu s 3. junija 1887 nikakor ne sme dovoliti, da bi učenci se vsprejemali v gimnazije, ako v istem koledarskem letu ne spolnijo vsaj desetega leta. Vse prošnje, da bi se mlajšim učencem dovolil ustup v gimnazije, se imajo z ozirom na omenjeni zakon zavrniti, kajti v tem zakonu ni govora o nikacih izjemah.

V finančnem ministerstvu nekda se daj pripravljajo predloge o reformi pridobninarine in prihodarine. Finančni minister bode nekda že v prihodnjem zasedanju državnega zbora predložil zboru predloge o reformi omenjenih davkov.

Dvaindvajset občin banjaluskega okraja poslalo je prošnjo bosenski deželni vladi, da bi se premenila dosedanja metoda pobiranja desetine, ki je za prebivalstvo združena z raznimi težavami in neprijetnostmi.

Vnanje države.

Belgrajski „Odjek“, organ srbskih radikalcev objavil je članek o vladni spremembi v Srbiji, v katerem se je občno izjavil o avstrijsko-srbskih odnošajih. Ta list piše, da Dunajski in Pestanski listi zahtevajo, da mora Srbija brezpogojno ravnati se po željah Avstro-Og-rske in izrekajo nado, da bode novo srbsko ministerstvo tudi spoznalo, da je neobhodno potreba, da brezpogojno ostane v prijateljstvu z Avstrijo. „Odjek“ pravi, da je sicer za prijateljstvo z Avstrijo, toda nobena prijateljska vlast ne sme zahtevati, da bi brezpo-

LISTEK.

Mabel Vaughan.

(Roman. V angleškem spisala Marija S. Cummins poslovenil J. P—ski.)

Drugi del.

Četrto poglavje.

(Dalje.)

Nikdo, celó Sabija ni bila pri volji, da bi bila ta trenotek pritegnila besedam gospe Ridgwayeve. Surove nesrčne besede so pa močno žalile prenapete Mabeline čutnice; zato je brzo hitela v svojo sobo, da se je svobodno udajala žalosti, katera se ni dala dalje zatirati.

Par ur pozneje prišel je Henrik k njej. Povpraševal je bil po poti, po katerej naj bi hodil, da bi tem hitreje dospel na oddaljeno prizorišče napominjane nezgode. Določil je bil tudi, da bode pač najbolje še isti večer odpotovati. Mabel je celó v svojej razburjenosti zapazila, da ga je nenadna sila za drugega kaj storiti napolnjevala z novo delavnostjo. Tudi se je nadejala, da bode, zapustivši slabe znanke in tovariše in umaknivši se s pozorišča zad-

nje svoje sramote, zadobil nove moči, da bi resnobni in možati svoj sklep, v resnici se poboljšati, ložje izvršil.

Po razumnem postopanju mladega Bloodgooda pri prodaji Henrikovih konj in njih dragocene oprave dobil je dovolj denarjev, da je lahko mnogobrojne dolge poplačal. A ostalo mu je le malo; in moral je Mabel prositi, da je mogel vse popotne troške poravnati. Mabel je bila ponosna, da je bil pripravljen vse upnike zadovoljiti; tudi je bila prepričana, da bode takrat obema na korist potoval, zato bi mu bila rada dala do zadnjega krajcarja vse, kar je obiloma za svoje male potrebe dobivala; a vzel je le toliko, kolikor je za pot potreboval, drugo pa jej je vrnil rekoč: „Ti zabljaš, kako zeló jih lahko sama potrebuješ.“

Določila sta, da Mabel bode Ludviki pisala v obe mesti, kjer bi jo list lahko našel; dalje bode sama ostala v L., dokler nič gotovega o namerah in načrtih sestrinih ne poizve. V L. bode tudi Henrik pošiljal liste, kolikor krat bode imel kaj poročati.

Dva dni po odhodu bratovem so Mabel nekoliko umirile kratke vrstice, katere jej je bil oče v neki zahodni poštni postaji v naglici pisal ter jej na kratko Leroyevo smrt in svojo rešitev potrdil.

Nalednja pošta je prinesla poročilo tudi o Ludviki. Gospa Vanekarjeva je iz Rta Maja pisala ter poročala, da jo je bila gospa Leroyeva minoli teden tja spremenila ter drugi dan po nje dohodu poizvedela strašno novico.

„Udarec prenaša z večjo mirnostjo in udanostjo, nego bi bila jaz pričakovala,“ pristavila je gospa Vanekarjeva. „Časih je silno razburjena in histerična, a večinoma je precej vesela ter se da tolažiti s pozornostjo in sočutjem, kateri povsodi v gostilni nahaja. Alike, vidi se, močno boli smrt očeta, Murray ubogi otrok, pa je še premlad, da bi izgubo čutil, vsaj meni se to dozdeva. Ludvika ravno spi na sofi v moji sobi. Ko se prebudi, pripiše temu listu, da odgovori vašemu ljubeznivemu listu, katerega je sinoči dobila.“

Pripisek gospe Leroyeve obsegal je čudovito mešanico praznih besed in izrek, s katerimi je samo sebe obžalovala in samej sebi čestitala. Obžalovala je samo sebe, da je toli grozoviten udarec nje čutnice zadel in da je toli ljubega, dobrega moža izgubila; čestitala si pa je, da je take in enake nezgode že naprej videla in zato se kaj previdno odpovedala, da bi gospoda Leroya v strašno puščavo v oddaljenem zahodu spremljala. Jedin, zares zve-

gojno stregli njenim željam. Kdor kaj takega zahteva, ni prijatelj Srbije. Če v Avstro-Ogerske mislijo, da so „dobre sosednje razmere“ le take, kakršne so bile za sedemletnega vladanja naprednjakov mej Srbijo in Avstro-Ogersko, reči moramo, da se s takimi nazori ne strinjamo. „Dobri“ odnošaji naprednjakov z Avstro-Ogersko imeli so tako zelo značaj izključnosti in brezpogojnosti, da je avstro-ogerski upliv oviral vsako svobodno gibanje Srbije v notranjih in zunanjih razmerah. Preverjeni smo, da je v tem oziru premena vlade tudi premena odnošajev z Avstrijo. Sedaj ne bode več močna Avstrija zapovedovala mali Srbiji, ampak se bodeta obe državi vzajemno podpirali, ne da bi jedna le gledala, kako bi škodovala drugej. Taki odnošaji gotovo ne bodo v škodo Avstriji. Dosedanji odnošaji pa neso bili pravični, Srbiji pa škodljivi. Ko bi Avstrija zahtevala, da se še dalje ohranijo, ne bila bi prijateljica Srbije in ne smela bi zameriti, če bi Srbija iskala sredstev in potov, da si otme življenje. V tem slučaju bi ne bilo več govora o prijateljstvu. Nadejamo se, da bodo sedanje razmere v Srbiji, na Balkanu in v Evropi sploh Avstrijo sprijaznile s pravim stališčem in z novimi razmerami v Srbiji. V ta namen je pač kraljevo potovanje na Dunaj mnogo pripomoglo. Pravično, sosednje razmerje bi bilo v korist ne le Srbiji, ampak tudi Avstro-Ogerske. Take odnošaje bi podpiral in odobral ves srbski narod, dočim je odnošaje, ki se bili za prejšnje vlade ves narod obsojal. Srbski narod zaradi tega ni sovražil le svoje vlade, ampak tudi Avstro-Ogersko. Narodno sovrašтво in dobri odnošaji so pa nonsens, ki se ne more dolgo obdržati, kakor kažejo dogodki. Kar bode navidezno zgubila Avstro-Ogerska, ker so se razmere premenile, to se bode bogato nadomestilo s tem, da je srbski narod ne bode več sovražil. Sedanji odnošaji lahko dolga ostanejo v obojestransko korist, prejšnji bi se pa bili morali prej ali slej končati.

„Pol. Corr.“ piše iz Pariza, da v tamošnjih diplomatičnih krogih odobravajo izvolitev Koburžana **bolgarskim** knezom. S tem se je bolgarsko vprašanje znatno približalo svoji rešitvi. Volitev bodo vse vlasti potrdile razen Rusije. Pa tudi Rusija utegne princa Koburžana priznati provizoričnim regentom, ker je bolgarsko regentstvo formalno dalo ostavko in sedaj le provizorično še opravlja državne posle, dokler pride knez. Ko pride Koburžan v Sofijo, bi se potem morale razpisati nove volitve za sebranje, katero bi potem volilo zopet Koburžana knezom. Potem bi pa Rusija njegove izvolitve več ne ugovarjala.

Odnošaji mej **Nemčijo** in **Francijo** sedaj nikakor neso posebno prijateljski. Nemški oficijozni listi se dan na dan pritožujejo, ker hočejo Francozi naložiti neke takse tujcem. Francoski listi se pa jezijo, ker je državno sodišče v Lipsiji nedavno obsojilo več Alzacianov zaradi veleizdaje samo zategadelj, ker so se sumili, da so člani lige francoskih patrijotov. Dokler je bil general Boulanger vojni minister so nemški listi njega dolžili, da je uzrok vsem sovražnostim m. j. Nemčijo in Francijo. Sedaj je Boulanger odstranjen, pa odnošaji mej tema državama neso nič boljši. Vidno je torej, da je povsod nasprotju drug. Dokler bodo Nemci imeli Alzacijo in Loreno, ne bode konec nasprotju mej Nemci in Francozi.

Francoska stranka se v Alzaciji in Loreni ne bode udeležila volitve v okrajne zastope, ker vidi, da ne zmaga vsled raznih izimnih naredb, katere je poslednji čas uvela **nemška** vlada in vsled silnega pritiska oblastev. Volitve v okrajne zastope bodo 21. t. m. Vlada bode novim okrajnim zastopom predlagala, da uvedejo nemški uradni jezik

Dopisi.

Iz Ormoža 12. julija. [Izv. dop.] — Iskrena radost polastila se je pač vsacega poštenega rodo-

zani stavek je bil oni, ki jej je prepovedal, da bi sestra prišla v Rt May, kjer gostilna zaradi bodoče regate tako napolnena, da bi jej bilo nemogoče posteljo dobiti. Nadeja se, da tekom osmih ali štiri najstih dnij so povrne v Novi Jork; jako bi jo veselilo, ko bi Mabel tam našla; še enkrat bi pisala, da bi jej poročila, kedaj da odide iz morske kopeli.

Naslednji deseteri dnevi so bili Mabeli silno dolgi. Videla se je mrzličasto razburjeno in tlačil jo je mučen strah. Zaman se je silila, da bi bila vesela. Zaman jej je gospa Ridgwayeva rekala, da je silno neumno trditi, da bi jo bila toli prevzela smrt gospoda Leroya, kateri jej je bil skoro popolnoma tujec. Silovitost zadnjega udarca, razlozna skrb in bojazen za očeta in bolesten čut o nedostojnem bivanju lehkomišelnih sestre v javnem kopališču, to je vse hudo uplivalo na život, ki ga je bil dolgi trud v bolnici močno oslabil. Vse to je prav povoljno pojasnovalo ono navidez neprirodno otožnost. A toli črn debeli oblak je bil ta čas zasenčil nje srce, da bi Mabel poslej skoro bila mislila, da jo bita slutnja o bodočih težavah in nadlogah.

Naposled je došel list od Henrika in s tem tudi kaj okoren štirioglati upregnen list, čegar napis

ljuba motrečega sijajno zmago narodne stranke v okrajnem zastopu ormoškem in ptujskem. — Bil je to hud udarec deci Bismarckovi, kajti poleg mnogih družih dobrodejnih posledic prouzročila je ta zmaga osobito tudi, da se je zaprla švabskemu nasilstvu vsaj oficijalna pot v naše šole.

Dejal sem „oficijalna“, kajti umevno je, da se bodo strastni naši nasprotniki sedaj tudi tu tembolj napenjali, da okužijo narodno vzgojo naše mladine, vsaj neposredno; skušali bodo, ker kositi na šolskem polju ne morejo več, da ga onečistijo s krtovinami. — In evo Vam že prvi pojav te politike: tukajšnja podružnica Weitlofovega društva za prusko nasilstvo uzela je že v zakup hišo, da otvori v njej že jeseni švabski otroški vrt. — In naši, sicer ako vrli in delavni narodnjaki?

Prvo nadstropje zidajo, mej tem ko jim švabska voda spodjeda in spodkupuje temelj — šolo.

Da milo se mora storiti človeku, gledajočemu, kako hrabro se bori naš narod proti očitemu sovragu — kače preteče tu s svojim strupom pa ne opazi, milo se mu mora storiti, ko vidi, da Ormož leže tik jezikovne meje, kojo sovrag polagoma, a gotovo, korak za korakom nazaj pomika, broječ toliko in tako požrtovalne narodne inteligence še danes nema podružnice sv. Cirila in Metoda, društva, čegar delovanja ravno tu tako krvavo potrebujemo.

Pač se je že jednoč ustanovljala, a umakniti se je morala drugemu, menda važnejšemu narodnemu poslu. — No jaz je ne poznam važnejše narodne stvari.

Rudečica me je skoro oblila, da se Ptujski „Schulvereinovi“ pri jedni jedini veselici zbobnali vkupe čistega dobička 1300 gld., v tem ko mi govorimo naukušene govore, ter čakamo potrpežljivo — da bi beseda meso postala. — Star slovanski greh!

No, uverjen sem, da bodo te vrstice zadostovale, da vzdrame tudi v tem oziru naše, sicer uzorne prvake, in da mi bo skoro moč poročati, kako vrlo dobro se je obnesla osnovalna skupščina Ormoške podružnice sv. Cirila in Metoda. — In narodni Ljutomer potem tudi ne bode zaostajal ka-li?

Učimo se narodnega boja taktike od nasprotnikov in ž njih lastnim orožjem jih bomo bili.

V to pomozi Bog, narod — pa delaj!

X.

Iz Črnomlja 10. julija [Izv. dop.] Okrajna učiteljska konferenca za črnomeljski okraj vršila se je v 6. dan t. m. v Črnomlju. Po dovršenem dnevnem redu, posvetovali so se učitelji, kako bi priredili o počitnicah primerno slavnost o priliki 25letnega delovanja svojega nadzornika g. Antona Jeršinovca. G. nadzornik zvedel je o nameravani slavnosti, zahvali se učiteljstvu za to pozornost rekoč, da bi bilo za učiteljstvo prepožrtovalno tako daljna pota shajati se, ki bi učiteljstvu preveč stroškov zadejala in izrazi željo naj bi se danes rajši na tihem spominjali njegove 25letnice.

Po skupnem obedu v „Narodni čitalnici“ razvila se je kar ob sebi lepa veselica, katero hočem ob kratkem narisati, ker slavljeneec v resnici zasluži, da svet zve o njegovej plodovitej delavnosti.

je pisala tuja nestanovitna roka; nosil je poštni pečat iz Novega Yorka. Tega je položila na stran, ker je naprej hotela bratov list prečitati. Ta se je glasil tako-le:

„Predraga Mabel!

V treh dneh in treh nočeh sem dospel v uborno mesto, iz katerega ti je bil oče pisal. Našel sem ga v ubornem skednji, ker vsak količjak primerni prostor v gostilni in vsak kot v malobrojnih zasobnih hišah bil je poln potnikov, ki so bili hujše in nevarniše ranjeni. Očetova rešitev zdi se mi skoro pravo čudo, ker je bil v prvem vozu, ki se je dvakrat prekucnil, ko je prek nasipa padel. Otiska na hrbtu in izvin členka na levi nogi sta mu napravljala tolike bolečine, da si nekaj dnij ni mogel prav nič pomagati. Tudi se mu v glavi neprijetno vrti, a to le vsled padca, in se že poizgubljuje. Ne delaj si skrbij zaradi njega, kajti zdi se mi, da sem jaz izvrsten zdravnik, strežnik, kuhar in gospodar, katere naloge vse sam opravljam.“

Ko hitro smo ga mogli brez bolečin prenesti, šli smo na pristavo sredi očetovega zemljišča, kjer sta on in gospod Leroy to poletje časno bivala. Po vsej pravici se lahko imenuje hiša v obširni

Slavnostni govor govoril je učitelj Fr. Šetina. Naslikal je slavljence kot patrijota, kot nadzornika i učitelja in kot človeka in Slovenca. Katar je bilo povzdigniti patrijotičen glas, kadar je bilo v nemati narod za vzvišeni Habsburški prestol, vedno je bil g. nadzornik prvi, ki je gmotno in z besedo podpiral take prilike. Kot praktičen učitelj postal je nadzornik in napredek ljudske šole v črnomeljskem okraji je njegova zasluga. Mož je nepristransk, objektiven, oster a ne rezek, pravičen in vedno učitelju dober tovariš. V c. kr. okrajnem šolskem svetu opravlja referat vedno on, saj vidi se pa tudi, da so šolske zadeve v tem okraji vedno v pravem teku, akopram dajo vzlasti zidanja novih šol veliko opravila. Pa tudi v šoli je bil vedno delaven. Še se ga spominjajo hvaležni njegovi učenci, ne samo na domačih tleh, ampak tudi zunaj avstrijskih mej v širni Ameriki. Kot organist skrbel je vedno za lepo petje v cerkvi in njegovemu trudu se je zahvaliti, da si je fara črnomeljska omislila izborne orgle po znanem mojstru Goršiči.

G. Jeršinovec bil je vnet občan in pošten Slovenec. On je bil ustanovnik učiteljskega društva za črnomeljski okraj in njega predsednik, tudi ustanovnik čitalnice, ustanovnik požarne brambe v Črnomlju, ustanovnik in načelnik posojilnice, družbenik podružnice sv. Cirila in Metoda, odbornik podružnice rudečega križa, mnogoletni odbornik kmet. podružnice in 17 let mestni odbornik.

Kjer se kaj obče koristnega pričinja, povsod je g. Jeršinovec zraven, a on ni tak, ki bi samo zavzemal čast mesta, ampak je povsod najdelavnejši, ki se je vedno ravnal po gaslu Gregorčičevem:

„Dolžan ni samo, kar velewa mu stan,
Kar more, to mož je storiti dolžan.“

Gromoviti živio zagrmje po tem govoru! Nato se je zahvalil g. nadzornik vidno ginjen učiteljstvu za zaupanje in udanost, omenja sloge mej učiteljstvom, ter koncem svojega govora izreče zahvalo Njega veličastvu pres. cesarju. (Trikratni živio — vse društvo poje cesarsko pesen.)

Potem so se vršile napitnica za napitnico: na dež. predsednika barona Winklerja, c. kr. dež. šol. nadzornika Smoleja, na c. kr. okrajnega glavarja, na slovenski narod, kateremu obetajo učitelji posvetiti vse svoje moči. V imenu mesta Črnomelj pozdravil in čestital je slavljencu g. župana Šusteršič, c. kr. komisar v imenu c. kr. okrajnega šolskega sveta, notar Kupljen kot zastopnik dež. odbora v okr. šol. svetu v imenu dež. odbora. Mestna občina je skrbela, da so gromeli pri napitnicah topiči, gospodje učitelji pa za lepo petje.

V spomin današnjega dne predlagal je gosp. nadučitelj Šest iz Metlike darovati kaj za spominek umrlega tovariša g. Anzičeka in takoj se je nabralo 16 gld. 10 kr.

G. učitelj Šetina pa še predlaga: 1.) V spomin denašnjega dne oživimo tovariši zopet učiteljsko društvo za črnomeljski okraj! (Vsprejeto jednoglasno.) 2.) Položimo na altar domovine, ako tudi malo, za spominek pokojnemu pisatelju Lavoslavju Gorenjcu v Adlešicah; za grobni spominek umrlega tovariša J. Kočevarja po možnosti. In nabralo se je za spominek pisatelja L. Gorenjca 7 gld. 10 kr. za Kočevarjev spominek pa 11 gld.

puščavi, akopram stoji tik neznansko široke ceste sredi velikega mesta, kajti kraj je v resnici mesto bodočnosti; sedaj le nekatere raztresene hiše delajo vas, obširne brdovite poljane za našim bivališčem pa segajo do obzorja. Vsa pokrajina pa je ob enem veličastna in slikovita, kajti proti zahodu se vije lepa reka, katere močno zarastena bregova hladna senčnata pasova narejata; in v gaji, oddaljenim le za kratek sprehod od hiše, pokopali smo ubogega Leroya. Ti se bi radovala nad našim hišnim gospodarstvom. Najemnik kmetije ni oženjen in vsi imamo popolnem samsko življenje. Hiša je kaj prostorna in prijetna; poleti je bila za silo dovolj dobro opravljena, tako da bivamo akopram ne v razkošji, vendar popolnem prijetno, vsaj toli prijetno, kolikor je to brez ženske pomoči mogoče. To ti le povem, ker najbrže nekaj časa v sedanjem bivališči ostanemo, in ker bi ti rada vedela, kako smo nastanjeni.“

„Očetove zadeve so bile že prej nekoliko zamotane, a nenadna smrt gospoda Leroya je je še bolj zamotala. Vidim, da mu sosebo kot pomočnik lahko mnogo hasnem, in zapustim ga ne, dokler ne bodo njegove zadeve urejene. Zdi se mu za gotovo,

Omeniti mi je še, da nas je mej veselico pozdravila skupščina Postojnska, kateri smo bratski pozdrav, bratsko z naidušenjem odzdravili. —

Domače stvari.

— (Osobne vesti), posnete iz „Miru“. Gosp. Andrej Pavlovčič, načelnik na kolodvoru Beljaškem je stopil v pokoj in se preselil v Ljubljano. Bil je v Beljaku, dasi zvest narodnjak, obče priljubljen. — G. Homan, bivši okrajni zdravnik v Podkloštru, ki je bil strasten nemčur, bode svojo mirovino užival v Železnikih, torej mej svojimi, mnogo let pozabljenimi slovenskimi rojaki.

— (Imenovanje.) Davčni nadzornik Ivan Tratnik imenovan je finančnim tajnikom, davčni nadzornik Fran Kokole davčnim višjim nadzornikom v območju finančnega ravnateljstva v Trstu.

— (Stritarjevih zbranih spisov) izšel je 4. snopič, v katerem se nadaljujejo Stritarjeve poezije.

— („Rogač“) izdal je te dni svojo 13. številko. Vsebinska je mnogovrstna, „Postopačeve pesni“ zopet dobre

— („Zveza slovenskih posojilnic“) ima letos občni zbor v Mariboru in sicer v soboto 23. julija (ne 16. jul.) popoldne ob 3. uri v prostorih Mariborske posojilnice.

— (Slovenske matere, pozor!) Večkrat bila nam je že neprijetna prilika in dolžnost, da smo morali grajati razne nedostatke tukajšnje uršulinske „notranje“ šole; a danes moramo slovenske matere odločno opozoriti na nekaj, česar pri tem zavodu nismo pričakovali. V tej šoli poučuje namreč neka gospodičina nemškuta na klavirju, katera pa poleg ne mnogo vrednega pouka za drag denar hujska in nadleguje svoje vajeke z neslanim proslavljenjem nemštva in zabavljanjem ter zaničevanjem vsega, kar nosi pošteno slovensko ime, — seveda gratis — v toliko, da pod tem poukom, kakor tudi srce slovenske učenke veliko škode trpi. Quousque tandem? —

— (Glasbena Matica.) Da bi roditelji gojencev glasbene šole in drugi prijatelji naše mladine imeli priliko, prepričati se o napredku učencev, sklenil je odbor „Glasbene Matice“ prirediti konci šolskega leta javna izpraševanja. V navzočnosti odbora in mnogoštevilnega naši mladini in glasbeni umetnosti prijaznega občinstva izpraševali so se dne 6., 7. in 8. julija t. l. gojenci zavoda, od katerih je bilo koncem šolskega leta 1886/7. upisanih za pouk na klavirju, na goslih in v solopetji 132, za zorno petje pa 87. Skušnja raztezala se je na vse stroke glasbenega pouka, in sicer bilo je izprašanih dne 6. julija 28 učencev I., 18 učencev II. in 13 učencev III. razreda v igri na klavirju; dne 7. julija 15 učencev IV., 5 učencev V. in 4 učenci VI. razreda, in 24 učencev v igri na goslih; dne 8. julija pa v teoriji in harmoniji potem v solopetji in zbornem petju. Uspeh teh skušenj iznenadil je vse navzočne in z mirno vestjo lahko trdimo, da je letos „Glasbene Matice“ šola storila glede napredka velik korak. Zanimivo je bilo gledati ljubko mladino, kako korektno je izvajala dane jej naloge. V igri na klavirju odlikovale so se učenke Ana in Marija Moos, J. Lukmann, R. Murnik, F. Jagrič, K.

da ti za sedaj v L. ostaneš, Ludovika pa bode v morskem kopališču bivala ali pa v kakem mirnem kraju na kmetih gostovala. Če se tu do zime zadržujeva, o čemer komaj dvoumim, nasvetuje vama menda nekaj drugega. Sedaj je preslaboten in po svojih zadregah preveč zdelan, da bi drugače nego začasno to mogel določiti. Meni se hudo zdi le misliti, da bi ti bila še dalje nastavljena preširnosti in prikratkam tete Ridgwayeve. Skoro bi mislil, da tukaj biti bi bila srečnejša, ker bila bi vsaj nezavisna. Res prekrasna dežela; jaz v sebi čutim bolj živo življenje, ko diham ta čisti zrak teh krasnih gozdov in poljan. Daja mi novo pogumnost in moč, tako da mislim, da bodem z božjo pomočjo v življenju še mnogo koristil in da draga mi sestra ne bode imela nikdar več povoda objokavati sramote svojega brata.“

Henrik.

Sumneno je, koliko časa bila bi Mabel posedela ter Henrikov list, zlasti njega končni stavek premišljevala, ko bi teta Ridgwayeva, skozi sobo grede, ne bila v naročju bratičnje zapazila drugega lista. Vskliknila je: „Kako čudovit list! Dvakrat napačno napoten,“ pristavila je list prijemši ter ga ogledavši z bistrimi očmi, ki še nikdar neso naočnic rabile.

Seunig in učenec Oskar Dev, ki si je s svojim izbornem igranjem posebno pohvalo stekel. V igri na goslih zaslužijo priznanje: M. Bayer, K. Gabriel, J. Kos in E. Sittig. A ne samo praktične, tudi teoretične naloge pogodili so gojenci v občno zadovoljnost; isto tako so se solo- in zbornega petja posamezne točke precizno izvajale, najboljši dokaz, kako spretnemu učitelju je izročeno vodstvo petja. — Glede korektnega prednašanja in čiste intonacije omeniti nam je posebno učenke: Jos. Dolenc, T. Bučar in P. Gecelj. Po končanem izpraševanju zaorila je iz stotin mladih grl naidušeno „Cesarska pesen“. Ko se je odpela „cesarska pesen“ pristopi gosp. prvosednik Ravnikar z odborom k šolskemu vodji g. Gerbiču, mu izreče za dozdanjo njegovo naporno delovanje v korist glasbeni šoli najtoplejo zahvalo in čestitko na današnjem uspehu zajedno izražujoč željo, da bi še dolgo let z enakim veseljem in ustrajnostjo delal za razvoj naše glasbene šole v proslah slovenski mladini, isto tako zahvaljuje se tudi g. Stegnar vsem učiteljem na njegovem trudapolnem delovanju. Potem razdelila so se spričevala. Zaključuje to poročilo zmatramo si v sveto dolžnost, zavod, ki toliko napreduje, in ki je vsem Slovincem v velik ponos, vsem rodoljubom najtopleje priporočati v gmotno podkrepljenje.

— (Poročilo mestnih šol.) I. mestna peterorazredna deška šola imela je začetkom šolskega leta 531 učencev, mej njimi 508 Slovincem, 1 Čeh, 22 Nemcev. Koncem leta jih je ostalo 510, od katerih jih je 300 za višji razred sposobnih. Dasi so na tej šoli paralelko, nahajamo vendar številke, ki se nikakor ne strinjajo s pedagogičnimi predpisi in oziri. Tako n. pr. imel je prvi razred 68, II. a 67 učencev, III. a pa celo 98, da človek res ne ve, koga bi bolj miloval, dotičnega gospoda učitelja, ali pa otroke, ki so tako nakupičeni, kakor duše v vicah na pratiki. Učnino vso je plačevalo 205 učencev, 326 bilo jih je oproščenih. Poučevali so na tej šoli gg.: Andrej Praprotnik, nadučitelj in vodja, Janez Smrekar, Valentin Kumer, Josip Travnar, Maks Josin, Josip Maier, Jakob Furlan, Fran Rus, Ivan Belé. Šolsko leto 1887/88 začenja na tej šoli v 16. dan septembra, upisavali pa se bodo učenci v 14. in 15. dan septembra.

— (Občina Podgora drugim slovenskim občinam uzor!) Italijansko šolsko društvo „Pro patria“ bilo je sklenilo, da napravi v Podgori pri Gorici italijansko ljudsko šolo. Vrlo županstvo (župan g. Klaničič) pa se je temu uprlo in krajni šolski svet je vsled tega protesta spoznal, da se italijanska šola v Podgori ne sme osnovati. A starejšinstvo v Podgori ni ostalo samo pri tem protestu, marveč v seji dne 30. junija jednoglasno sklenilo, da se za otroke do 6. leta že z novim šolskim letom v Podgori napravi slovenski otroški vrt na občinske troške. Tako postopanje je vse časti vredno in živo priporočamo rodoljubom, da to podjetje toplo podpirajo.

— (Zanimiva izjava.) Ljudevit Vukotinič, predsednik volilnemu odboru takozvane narodne stranke bil je v „N. Fr. Presse“ dne 8. t. m. trdil, da je izjava z dne 30. junija neresnična, v kateri se je javljalo, da je nek član „narodne

„Čudno, da vsak, ki pisati zna, ne ve, kako se ime tega mesta pismenkuje.“

To je Mabeli prebudilo radovednost in naglo je list odprla. Pisala ga je Lidija Hopova in že minoli teden.

„Draga gospica Mabel!

Bojim se,“ pisala je Lidija, „da vi ne veste, da je gospa Leroyeva v gostilni tu v Novem Yorku močno zbolela. Prestrašila vas bi ne bila rada in vedela nisem, kako naj vam to poročim; pa mati pravi, da morate to izvedeti, ker bi najbrže precej sem prišli. Komaj je zbolela, poslala je Cecilijo po nas in od onega časa smo zmeraj pri njej. Cecilija je odšla v Rt May ter pri drugej gospe v službo stopila. Mati stori vse, kar le more in jaz jej po moči pomagam. Ljudje v gostilni so tukaj dobri; zdravnik pogostoma prihaja, a zdi se mi, da jej ne more pomoči; res kaj slabo jej je. Oh, gospica Mabel, kako radi bi, da bi vi bili tukaj. Tudi se nadajamo, da precej odpotujete, ko te vrstice prejmete.

Z največjim spoštovanjem

Vaša
(Dolje prih.)

Lidija Hopova.

stranke“ še dolgo poprej, predno so se združili opozicije, Starčevićem ponujal 30 mandatov, ako se vkupe z narodno stranko postavijo proti centru. V včerajšnji „N. Fr. Presse“ pa se je oglašil grof Ivan Drašković ter pravi, da ima za svojo trditev pismen dokaz v rokah, ki je g. Vukotiniču, ali pa nepristranskemu razsodišču na razpolaganje. Radovedni smo, kako se bode g. Vukotinič izvil iz te jako neprijetne zagate.

— (Vabilo.) Podružnica sv. Cirila in Metoda „Zidanmost z okolico“ obhaja dne 17. t. m. popoldne ob 6. uri svoj redni, letni zbor v prostorih Potočinove gostilne ob Savi s sledečim vzporedom: a) Nagovor predsednikov. b) Poročilo denarničarjevo. c) Poročilo tajnikovo. d) Vsprejem novih in uplachevanje starih udov. e) Volitev dveh zastopnikov h glavni skupščini v Trst. g) Razni nasveti. Na to prosta zabava. K temu zboru vabi vse ude in prijatelje društva najljubnejše Odbor.

— (Vabilo na „dobrodelni koncert“), kojega priredijo Krški pevci in godci v korist po toči poškodovanim Dolenjem Krskega političnega okraja v nedeljo, to je 17. julija t. l., na vrtu g. krčmarja Frana Gregoriča. — Začetek točno ob 6. uri popoldne (tudi pri grdem vremenu pod streho na vrtu). Ustopnina za osobo 40 kr. — Ker je čisti dohodek namenjen našim najbližnjim sorojakom, se najljubnejše vabijo — ne le Krčani, ampak tudi okoličani — k mnogobrojni udeležitvi.

Voditelja godbe in petja.

— (Premembe v Lavantinski škofiji.) Premeščen je g. kaplan Ivan Wolf iz Gornjegrada k sv. Andreju v Leskovci. — Novo nameščen so novomašniki: Josip Čizek v Staremtrgu, Josip Pečnik v Gornjemgradu, Fran Simončič ml. v Negovi, Martin Ulčnik v Lučah. — Kaplanom v Središči je nameščen g. Matej Munda, duhovnik nemškega reda.

— (Akad. društvo „Triglav“) ima v soboto 16. t. m. svoje VI. redno zborovanje in ob enem odhodnico ob 8. uri zvečer s sledečim dnevnim redom: 1. Čitanje zapisnika. 2. Poročilo revizorjev. 3. Slučajnosti. Lokal: Hotel „Goldenes Ross“. Gostje dobro došli!

— (Razpisano) je vnovič mesto notarja v Loži, ker se doslej ni nihče oglašil. Prošnje v 4 tednih.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Peterburg 14. julija. „Journal de St. Peterburg“ misli, da se princ Koburški ne bode udal, da bi ga deputacija peljala v Sofijo. Ko bi pa to storil, bi položaj le še bolj zamotal. Ako bi nekatere vlasti volitev odobrile, bi na posled vendar spoznale, da bi to položaj le pohujšalo ter pospeševalo nakane regentov, ki bi radi mej velelastmi napravili razpor. Inozemstvo se nikakor ne bode oddaljilo od črte, po kateri se je doslej ravnalo.

Berolin 13. julija. „Norddeutsche Allgemeine“ piše na odličnem mestu: Po časnikarskih poročilih so v Parizu zaradi narodnega praznika dne 14. julija v skrbeh. Od več strani se tamkaj bivajočim Nemcem priporoča, da se v ta dan javno ne pokažejo in svoje prodajalnice zapró. Konstatujemo, da po sedanjih razmerah na Francoskem taka svarila neso neumestna.

Berolin 13. julija. (Politische Correspondenz): „Mannheim. Journal“ objavlja pismo v Candry (v severni Franciji) bivajočega Nemca, kateri svoji trgovski hiši naznanja, da mora Candry ostaviti, ker vlada onda grozna razjarjenost proti Nemcem. Več Nemcev je komaj ušlo, da je neso pobili. Župan priporočal je Nemcem, naj odidejo, ker se je sicer bati izgredov.

Gospodje volilci Ložkega mesta, Postojnskega in Vrhniskega trga

vabijo se uljudno, da pridejo v nedeljo dne 17. t. m. v Postojino, kjer se bode v gostilni gospoda Miroslava Vičiča ob 4. uri popoldne razgovarjalo o deželnozborski volitvi.

Gospodje, kateri mislijo kandidovati, naproseni so, da se ali pismeno oglasijo, ali pa osobno predstavijo.

Postojina, dne 13. julija 1887.

Več volilcev.

Poslano.

Dne 29. junija t. l. opozori me prijatelj na članek „Zur Schulgartenfrage“ v „Laibacher Schulzeitung“-i z dne 25. junija 1887 šte. 12. Oskrbim si ta list, preberem — in ker se nekaj tudi o moji osebi v tem članku piše, prosim Vas, gospod urednik, da blagovolite vsprejeti v Vaš cenjeni list sledeče zaščitenje, oziroma odgovor gospodu profesorju Wil. Linhartu.

Dne 26. maja t. l. bil sem kot poslanec podružnice c. kr. kmetijske družbe Logaške pri obnem zboru c. kr. kmetijske družbe za Kranjsko v Ljubljani navzoč in sem se na predlog c. kr. kmetijske podružnice Vipavske „c. kr. kmetijska družba naj po c. kr. deželnem šolskem svetu deluje na to, da bi učitelji marljiveje delovali po šolskih vrtih, da bi ondi mogli dobivati posestniki cepičev žlahtnih dreves in ključev žlahtnih trt, in da šolski vrti ne bodo samo zelniki in njive za turšico in krompir“ — udeležil debate, prepričan, da bi se ljudskim učiteljem, katerim se že tako vse — neresnica rajši kot resnica — predbaciva, tudi neuspehi šolskih vrtov znali pripisovati, ter navedel, da neuspeha šolskih vrtov neso krivi učitelji sami, temveč

1. nevednost učiteljev v kmetijstvu, oziroma sadjarstvu in vinarstvu, ko so si pridobivali in si menda še pridobivajo pripravniki na pripravniki skoraj jedino le teoretično znanje;

2. krajni šolski sveti in
3. nekateri gg. c. kr. okrajni šolski nadzorniki.

To trditev podpiral sem z istinitimi razlogi, ki so mi v trenutku debate na misel prišli.

Po daljšej, a le stvarni in ne osebni razpravi nasvetoval sem, da naj se predlogu Vipavske podružnice pristavi dodatek: „Visoko kmetijsko ministerstvo naj se naprosi, da na pripravniki nastavi tacega učitelja, da se bodo pripravniki učili sadjarstva tudi praktično.“

Da pa je bila moja trditev pravična, svedoči, da je bil dodatek pri zboru jednoglasno vsprejet.

Vsaj pa je tudi vsak, učitelj in neučitelj, prepričan, da je resnično živa potreba, da se učitelji že na pripravniki naučijo ne le teoretično, temveč tudi praktično kmetijstva, oziroma sadjarstva, čebelarstva in vinarstva. Da pa se do sedaj praktično ni veliko učilo na šolskem vrtu c. kr. učiteljske pripravnice v Ljubljani, kaže nam dotični vrt sam, ko ga po časopisih ne baš mej dobro uredovane šolske vrte prištevajo, da se za kmetijski kurz na Slap, sedaj Grm, oglašajo tudi mladi učitelji, da, večinoma jedino le ti, ko sprevidijo važnost in potrebo tega za naš narod prekoristnega pouka, in kateri si z jedino teorijo, v pripravniki pridobljeno, poučevati ne upajo, dobro vedo, da vsak pouk brez praktičnih vaj, zlasti pa sadjarstvo, nema nikakršnega uspeha, kar nam žalibog kaže cela kranjska dežela, v katerej je sadjarstvo in kmetijstvo sploh še zelo malo razvito, da je le tam napredek, kjer se je, ali se še trudi kmetijstva vešč gosp. duhovnik, ali stareji gosp. učitelj, ali pa mlajši gosp. učitelj, ki pa je obiskoval kmetijski kurz na Slapu. Iz praktičnih vaj in skušenj nastala je teorija, in sajenje, reznja, požlahtnjevanje i. t. d., se ne more iz knjige — teoretično — naučiti, treba je praktičnega učenja, a ne tekom jednega popoldneva, kakor nasvetuje gospod profesor Linhart gospodu potovalnemu učitelju, njegovo večletno delo na pripravnici pri učiteljih dokončati.

Gospod W. Linhart pač pravi, da so bile za časa mojega učenja na pripravnici drugačne razmere, a da so se praktično tudi takrat vežbali pripravniki v kmetijstvu, oziroma sadjarstvu; temu imam dostaviti le to, da nam je slavno vodstvo pripravnice takrat kupilo „Dr. Philipp St. Kodym's Landwirthschaftliches Lesebuch“, katero knjigo smo v urah, odločenih za kmetijstvo, prebirali in po kateri knjigi nam je gospod Linhart — takrat prvo leto — razkladal kmetijstvo; o praktičnih vajah pa se vem še spominjati, da smo šli v botanični vrt in da je prvi praktični poskus požlahtnitve spodletel nad tem, da se je tedaj pripravniki gosp. L. . . c hudo urezal — in s tem končal vajo.

Nemožato zdi se mi, da gospod profesor Wil. Linhart moj dodatek s tem hoče obveljaviti, da piše: „Wenn also Herr Ribnikar nichts gelernt hat, so kann dies doch unmöglich der Anstalt zur Last gelegt werden, die das Glück hatte, ihn zu seinen Schülern zu zählen; das wäre zwar eine gute Ausrede für manchen faulen Schlingel, aber eine etwas sonderliche „Praxis“. Gospodu profesorju Wil. Linhartu je gotovo znano, da mi je ravno on v zrelotno spričevalo zapisal v kmetijstvu red „gut“, in da se učenci s tem redom nikakor ne morejo prištevati „unter die faulen Schlingel“, pa misli si je, najlažje mu odgovorim in ovržem trditev, da se ni nič praktičnega naučil, ako mu lenobo predbacivam, pa učiteljem, zlasti ljudskim učiteljem, je znano, da se z lenobo učencev (če je znabiti tudi res!) slabo znanje taistih nikjer opravičevati ne more, in da velja priložnica: „Kakeršen učitelj, taki učenci!“

Teoretično smo se naučili kmetijstva na pripravnici, praktično pa, kar je najpoglavitejše in najpotrebnejše pri sadjarstvu, čebelarstvu in vi-

narstvu, brez naše krivde — ničesar. Takó govorili smo učitelji pri kmetijskem kurzu na Slapu 1884. leta in takó govoré skoro vsi mlajši učitelji še danes.

V Dol. Logatci, dne 1. julija 1887.

Adalbert Ribnikar,
nadačitelj.

Listnica upravnitva: P. n. naročnike, katerim smo danes pridjali nakaznice, prosimo prav uljudno, da blagovolijo naročnino takoj ponoviti ali nam pa list poslati nazaj.

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji (192—80)
za vse leto gl. 4.60; za pol leta
gl. 2.30; za četrt leta gl. 1.15.

Tucl:

13. julija.

Pri **Stomu**: Kampsato iz Aleksandrije. — Slavir iz Budimpešte. — Adler, Rideli, Strassacker, Lederer z Dunaja. — Petschek iz Prage. — Jax iz Linca. — Deutsch iz Gradca. — Lunger iz Maribora. — Hossauer iz Trsta.

Pri **Maltot**: Rehn z Dunaja. — Dr. Leitmaier iz Gradca.

Pri **bavarskem dvoru**: Strozeci z Dunaja.

Pri **južnem kolodvoru**: Wachtl iz Gradca. — Ros, Weber z Dunaja. — Diamant iz Prage. — Pogačnik iz Kamnika.

Pri **avstrijskem cesarji**: Kumar iz Radgone.

Umrli so v Ljubljani:

13. julija: Alojzij Jevo, posestnikov sin, 4 leta, Črna vas št. 26, za škrlatice. — Alojzij Delacorda, paznikov sin, 23 dni, Dunajska cesta št. 27, za božjastjo. — Fran Moser, olar, 43 let, Poljanski nasip št. 50, za srčno napako.

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
13. julija	7. zjutraj	739.46 mm.	18.6° C	sl. vzh.	obl.	
	2. pop.	737.65 mm.	26.7° C	sl. avz.	d. jas.	0.00 mm.
	9. zvečer	737.88 mm.	22.0° C	brezv.	jas.	

Srednja temperatura 22.1°, za 3.1° nad normalom.

Dunajska borza

dne 14. julija t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gl. 81.25	gl. 81.35
Srebrna renta	82.90	83. —
Zlata renta	113.25	113.20
5% marčna renta	97.55	96.40
Akcije narodne banke	889. —	890. —
Kreditne akcije	279.30	280.03
London	126.70	126.06
Srebro	—	—
Napol	10.04	10.04
C. kr. cekini	5.97	5.97
Nemške marke	62.22 1/2	62.20
4% državne srečke iz l. 1854	25 1/2 gl. 129	gl. 75 kr
Državne srečke iz l. 1864	100	163
Ogerska zlata renta 4%	100	55
Ogerska papirna renta 5%	87	35
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gl. 118	—
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	125	75
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100	25
Kreditne srečke	100 gl. 177	—
Rudolfove srečke	10	20
Akcije anglo-avstr. banke	120	102
Tramway-društ. velj. 170 gl. a. v.	227	25

Na prodaj

je lepa hiša v nekem lepem mestecu na Gorenjskem. V hiši je pekarija in prodajalnica, zgoraj pa štiri sobe. — Ponudbe naj se pošiljajo pod J. M. upravitelju „Slovenskega Naroda“.

(503—2)

Vožni listi za vožnjo po železnici in po morji v

AMERIKO
pri c. kr. konc. Anchor Line,
Dunaj, L. Kolowratring 4.

VIZITNICE
priporoča
NARODNA TISKARNA
v Ljubljani.

BRATA EBERL
prodajata najboljše in najcenejše
oljnate barve, lake in firneže
lastnega izdelka, na debelo in drobno, nadalje
prstene in kemične barve in čopiče ter vse v
njijino stroko spadajoče blago. (87—121)
LJUBLJANA. Za frančiškansko cerkvijo, v hiši
gospoda J. Vilhar-ja hiš. šte. 4. **LJUBLJANA.**

Pomočnik

z dobrimi priporočili vsprejme se takoj v mojo železninsko in specerijsko trgovino.

Metlika, dne 10. julija 1887.

(506—2)

Franjo Gustin.

! Gostilničarjem na deželi !
priporočam razen eksportnega piva
dvojak
(jako krepko pivo)
(Doppelbier)
iz pivovarne bratov Koslerjev v steklenicah po 1/10 litra. (462—12)
Zahtevajo naj se ceniki.
A. Mayer-jeva zaloga v Ljubljani.

V „NARODNI TISKARNI“
v Ljubljani
so izšle in se dobivajo po znižani ceni sledeče knjige:

Ivan Zbogar.

Zgodovinski roman. Spisal Charles Nodier, poslovenil J. Kr. — Ml. 8°, 198 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Knez Serebrjani.

Roman. Spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 609 strani. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Selski župnik.

Roman. Spisal L. Halévy, poslovenil Vinko. — Ml. 8°, 208 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Za dragocenim korenim.

Povest iz življenja kitajskih pogodnikov. Spisal A. J. Maksimov. Poslovenil J. P. — Ml. 8°, 141 strani. Stane 20 kr., po pošti 25 kr.

Pariz v Ameriki.

Roman. Francoski spisal René Lefebvre. Poslovenil * * Stat nominis umbra. — Ml. 8°, 535 strani. Stane 50 kr., po pošti 55 kr.

Junak našega časa.

Roman. Spisal M. Lermontov, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 264 strani. Cena 40 kr., po pošti 45 kr.

Dubrovski.

Povest. Spisal A. S. Puškin, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 122 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

N o v.

Roman. Spisal Turgenjev, poslovenil M. Mdlorh. — Ml. 8°, 32 pól. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Casnikarstvo in naši časniki.

Spisal * * * Stat nominis umbra. — Ml. 8°, 19 pól. Cena 40 kr., po pošti 45 kr.

Trije javni govori.

Tri dni v starem Rimu. Govoril prof. Fr. Wiethaler. — Ženstvo v slovenski narodni pesni. Govoril drd. Ivan Tavčar. — Jeanne d' Arc, devica orleanska. Govoril prof. Fr. Šuklje. — Ml. 8°, 134 strani. Cena 20 kr., po pošti 25 kr.

Za znižano ceno

se morejo še dobiti sledeče

slovenske lepoznavske knjige:

I. zvezek, ki obsega: Stenografija, spisal dr. Ribič. — Živopisje, spisal Rajč Bož. — Prešern, Prešerin ali Prešeren, spisal Fr. Levstik. — Telečja pečenka, novela, spisal J. Jurčič. — N. Machiavelli, spisal dr. Ribič. — Pisma iz Rusije, spisal dr. Celestin. — Trstovo z grozdom na Ruskem, spisal dr. J. Vošnjak. — Čegava bode, novelica, spisal J. Ogrinec. Velja 15 kr.

V. zvezek, ki obsega: Meta Holdenis, roman, francoski spisal Viktor Cherviliez, poslovenil Davorin Hostnik. Velja 25 kr.
Za oba zvezka naj se priloži še 10 kr. poštnine, za posamezne zvezke pa 5 kr.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.